

HARRY POTTER

ve

Zümrüdüanka Yoldaşlığı

*J.K. Rowling'in
YKY'deki kitapları:*

Harry Potter ve Felsefe Taşı (2001)
Harry Potter ve Sırlar Odası (2001)
Harry Potter ve Azkaban Tutsağı (2001)
Harry Potter ve Ateş Kadehi (2001)
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı (2003)
Harry Potter ve Melez Prens (2005)
Harry Potter ve Ölüm Yadigarları (2007)

Harry Potter ve Felsefe Taşı (resimli özel baskı - 2015)
Harry Potter ve Sırlar Odası (resimli özel baskı - 2016)
Harry Potter ve Azkaban Tutsağı (resimli özel baskı - 2017)
Harry Potter ve Ateş Kadehi (resimli özel baskı - 2020)
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı (resimli özel baskı - 2025)

Harry Potter serisi ek kitapları:

Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar?
(2002, Lumos yararına)

Çağlar Boyu Quidditch (2002, Lumos yararına)

Ozan Beedle'in Hikâyeleri (2009, Lumos yararına)

Ozan Beedle'in Hikâyeleri
(Resimli özel baskı - 2018, Lumos yararına)

Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar?
(resimli özel baskı - 2017, Lumos yararına)

Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar? -
Orijinal Senaryo (2018)

Fantastik Canavarlar: Grindelwald'ın Suçları-
Orijinal Senaryo (2019)

Harry Potter ve Sihirli Almanak (2023)

Hogwarts'ta Yeni Yıl (2024)

Jack Thorne, J.K. Rowling ve John Tiffany'ye ait yeni
bir özgün hikâyeden yola çıkarak Jack Thorne'un yazdığı oyun:
Harry Potter ve Lanetli Çocuk – Birinci ve İkinci Bölüm (2016)

HARRY POTTER

ve

Zümrüdüanka Yoldaşlığı

J.K. ROWLING

Resimleyen JIM KAY

ile NEIL PACKER

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 6713
Doğan Kardeş – 1388
-resimli özel baskı-

Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı / J.K. Rowling
Özgün adı: Harry Potter and the Order of the Phoenix
Resimleyen: Jim Kay - Neil Packer
Çevirenler: Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu

Kitap editörü: Ayça Sabuncuoğlu - Hazel Bilgen
Düzeltili: İncilay Yılmazyurt

Tasarım: Jim Kay
Türkçe baskı grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Fabrika Basım ve Tic Ltd. Şti.
Cöztepe Mah. İnönü Cad. No:74/A Mahmutbey-Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 294 38 00 Faks: 0212 294 39 40
Sertifika No: 47653

Çeviriye temel alınan baskı: Bloomsbury Publishing Plc, Londra, 2022
1. baskı: İstanbul, Aralık 2025
ISBN 978-975-08-6705-7

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2025
Sertifika No: 44719

First published in Great Britain in 2003 by Bloomsbury Publishing Plc
Text copyright © J.K. Rowling 2003

Illustrations by Jim Kay copyright © Bloomsbury Publishing Plc 2022
Illustrations by Neil Packer copyright © Bloomsbury Publishing Plc 2022
Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling
Harry Potter TM & © Warner Bros. Entertainment Inc.

All characters and elements © and TM Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

All characters and events in this publication, other than those
clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to
real persons, living or dead, is purely coincidental.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted, in any form, or by any means, without the prior
permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any
form of binding or cover other than that in which it is published and
without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.yapikrediyayinlari.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)
[x.com/YKYHaber](https://www.x.com/YKYHaber)

*Dünyamı sihirli bir yere dönüştüren
Neil, Jessica ve David'e
J.K. Rowling*

*Josephine, Dave ve Ulusal Sağlık
Hizmetleri'nde çalışan herkese
Jim Kay*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

DUDLEY'NİN RUHU AĞZINDA 1

İKİNCİ BÖLÜM

BİR BAYKUŞ OLAYI 18

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖNCÜ KOL 33

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GRIMMAULD MEYDANI,
ON İKİ NUMARA 47

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZÜMRÜDÜANKA YOLDAŞLIĞI 60

ALTINCI BÖLÜM

ASİL VE PEK KÖKLÜ
BLACK AİLESİ 72

YEDİNCİ BÖLÜM

SİHİR BAKANLIĞI 90

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DURUŞMA 103

DOKUZUNCU BÖLÜM

MRS WEASLEY'NİN HIÇKIRIKLARI 113

ONUNCU BÖLÜM

LUNA LOVEGOOD 129

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SEÇMEN ŞAPKA'NIN YENİ ŞARKISI 145

ON İKİNCİ BÖLÜM

PROFESÖR UMBRIDGE 157

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOLORES'LE CEZA 174

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PERCY VE PATİAYAK 192

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTİŞİ 209

ON ALTINCI BÖLÜM

DOMUZ KAFASI'NDA 223

ON YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DÖRT NUMARALI
EĞİTİM KARARNAMESİ 236

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DUMBLEDORE'UN ORDUSU 250

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ASLAN VE YILAN 264

YIRMİNCİ BÖLÜM

HAGRİD'İN HİKÂYESİ 277

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YILANIN GÖZÜ 292

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ST MUNGO SİHİRSEL HASTALIKLAR
VE SAKATLIKLAR HASTANESİ 309

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAPALI KOĞUŞTA NOEL 325

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZİHİNBEND 339

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BÖCEK KAPANI 356

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GÖRÜLEN VE ÖNGÖRÜLMİYEN 372

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

AT-ADAM VE GAMMAZ 388

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SNAPE'İN EN KÖTÜ ANISI 404

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
MESLEK DANIŞMANLIĞI 420

OTUZUNCU BÖLÜM
GRAWP 436

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
S.B.D.'LER 454

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
ATEŞİN İÇİNDEN 470

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KAVGA VE UÇUŞ 483

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ESRAR DAİRESİ 493

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
TÜLÜN ÖTESİ 506

OTUZ ALTINCI BÖLÜM
KORKTUĞU TEK KİŞİ 524

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
KAYIP KEHANET 534

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ SAVAŞ BAŞLIYOR 550

BİRİNCİ BÖLÜM

DUDLEY'NİN RUHU AĞZINDA

Yazın o zamana kadarki en sıcak günü yavaş yavaş sona ererken, Privet Drive'in büyük, kutu kutu evlerinin üzerine uykulu bir sessizlik çökmüştü. Çoğunlukla pırıl pırıl parlayan arabalar şimdi yolda tozlanmış halde duruyordu, bir zamanlar zümrüt yeşili olan çimler ise kavruk ve sararmıştı – kuraklıktan dolayı su hortumlarının kullanımı yasaklanmıştı çünkü. Araba yıkama ve çim biçme gibi iki önemli günlük uğraştan yoksun kalan Privet Drive sakinleri, serin evlerinin gölgesine çekilmiş, bir türlü gelmek bilmeyen meltemi davet edercesine pencerelerini ardına kadar açık bırakmıştı. Dışarıdaki tek kişi, dört numaralı evin önünde, bir çiçek tarhında sırtüstü yatan yeniyetme bir çocuktü.

Sıksa, siyah saçlı, gözlüklü bir oğlandı, kısa sürede çok boy atanların bir deri bir kemik, biraz sağlıksız görünüşüne sahipti. Kot pantolonu yırtık ve kirli, tişörtü bol ve solmuştu, spor ayakkabılarının tabanları da kalkmıştı. Harry Potter'ın bu hali, pasaklılığın yasalarca ceza-

landırılması gerektiğini düşünen komşuların gözünde onu hiç de sevimli kılmıyordu. Ama bu akşam büyük bir ortanca öbeğinin arkasına saklandığı için, yoldan geçenlerin gözüne çarpmayacağı kesin gibiydi. Aslında Harry, ancak Vernon Enişte ya da Petunia Teyze kafasını oturma odası penceresinden dışarı uzatıp tam aşağıdaki çiçek tarhına bakarsa fark edilebilirdi.

Şöyle iyice ölçülüp biçildiğinde, Harry buraya saklanma fikrinin tebrike layık olduğunu düşünüyordu. Belki sıcak ve sert toprağın üzerine uzanmak çok da rahat değildi, ama hiç olmazsa oturma odasında oturup teyzesi ve eniştesiyle televizyon seyretmeye çalıştığı zaman olanlara katlanmıyordu: Kimse ters ters bakmıyor, sinirden dişlerini gıcırdatarak haberleri duymasını önlemiyor, ona çirkin sorular yöneltip durmuyordu.

Sanki bu düşünce kanatlanıp açık pencereden içeri girmiş gibi, birden Harry'nin eniştesi Vernon Dursley'nin sesi duyuldu.

“Oğlan içeri girmeye çalışmaktan vazgeçti çok şükür. Nerde bu, peki?”

“Bilmem,” dedi Petunia Teyze, kayıtsızca. “Evde değil.”

Vernon Enişte homurdandı.

“*Haberleri izliyormuş...*” dedi sert sert. “Aslında ne iş çeviriyor, merak ediyorum. Sanki normal bir çocuk haberlerde ne olduğunu merak edermiş gibi – Dudley’nin hiçbir şeyden haberi yok; Başbakan’ın kim olduğunu biliyorsa şaşarım! Hem, *bizim* haberlerimizde *onun gibilerle* ilgili ne olurmuş ki –”

“Vernon, *şışt!*” dedi Petunia Teyze. “Pencere açık!”

“Ah – evet – kusura bakma, canım.”

Dursley’ler sustu. Harry yakınlardaki Wisteria Walk’ta oturan kedi düşkünü kaçık ihtiyar hanım Mrs Figg’in ağır ağır yürüyüşünü izlerken, Fruit ‘n’ Bran mısır gevreğinin cıngılını dinledi. Mrs Figg kaşlarını çatmış, kendi kendine söyleniyordu. Harry çiçeklerin arkasına saklandığına pek memnun oldu, çünkü Mrs Figg son zamanlarda sokakta ona her rastlayışında çaya davet etmeyi âdet edinmişti. O köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra, Vernon Enişte’nin sesi bir kez daha pencereden dışarı süzüldü.

“Dudd çaya mı gitti?”

Petunia Teyze, muhabbetle, “Polkiss’lerde” dedi. “Bir sürü küçük arkadaşı var, öyle popüler ki...”

Harry, “hıh” dememek için kendini zor tuttu. Dursley’ler oğulları Dudley konusunda gerçekten şaşılacak kadar aptalca davranıyorlardı. Onun yaz tatili boyunca her akşam, çetesinin bir başka üyesiyle çay içtiği şeklindeki gerçekçe yalanlarının hepsini yutmuşlardı. Oysa Harry, Dudley’nin hiçbir yere çay içmeye gitmediğini çok iyi biliyordu; o ve çetesi akşamlarını oyun

parkını kırıp dökmek, sokak köşelerinde sigara içmek, arabalarla çocuklara taş atmakla geçiriyordu. Little Whinging’deki akşam yürüyüşleri sırasında, Harry bunların hepsini kendi gözleriyle görmüştü. Tatilin büyük kısmını sokaklarda avare avare dolaşıp, önüne çıkan çöp tenekelerinde gazete aramakla geçirmişti.

Saat yedi haberlerinin başlayışını bildiren müziğin ilk notaları kulağına çalındığında, Harry’nin midesi altüst oldu. Belki bu akşam –koca bir ayın ardından– beklediği akşam olacaktı.

“*İspanya’daki bagaj personeli grevi ikinci haftasına girerken, mahsur kalmış rekor sayıda tatilci havaalanlarını dolduruyor –*”

Vernon Enişte, haber spikerinin cümlesi bitince, “Onlara ömür boyu siesta gerek, ben olsam öyle yaparım,” diye hırladı ama, ne önemi vardı ki? Dışarıda çiçek tarhında, Harry’nin kasılmış midesi gevşedi sanki. Eğer bir şey olmuş olsaydı, elbette haberlerde ilk sırada yer alırdı; ölüm ve yıkım, mahsur kalmış tatilcilerden daha önemliydi.

Nefesini ağır ağır bırakıp pırıl pırıl mavi gökyüzüne baktı. Bu yazın her günü böyle geçmişti: gerginlik, beklenti, geçici rahatlamalar ve sonra yeniden tırmanan gerginlik... ve da-ima, giderek aklından çıkarması daha da zor hale gelen bir soru: *Neden* henüz bir şey olmamıştı?

Hep dinliyordu, ya Muggle’ların aslında ne olduğunu fark edemedikleri küçük bir ipucu çıkarsa diye – nedeni açıklanmamış bir kayboluş belki, ya da garip bir kaza... Ama bagaj personelinin grevini, Güneydoğu’daki kuraklığa ilişkin bir haber izledi (Vernon Enişte, “Umarım kapı komşumuz dinliyordur!” diye böğürdü. “Hani sabahın üçünde fısıkiyesini açan!”), sonra Surrey’de tarlaya çakılmasına ramak

kalan helikopterin haberi, onun ardından da meşhur bir kadın oyuncunun meşhur kocasından boşanmasına ilişkin haber (“Sanki onların pespaye ilişkileri umrumuzdaymış gibi,” diye burun kıvırdı Petunia Teyze; oysa saplantılıymış gibi, kemikli ellerine geçirebildiği her dergide bu haberi takip ediyordu).

Spiker, “– *ve son olarak da, muhabbet kuşu Hophop bu yaz serin kalabilmek için yeni bir yöntem keşfetti,*” derken, Harry, artık alev alev yanan akşam göğüne dikili gözlerini yumdu. “*Barnsley’deki Beş Tüy’de yaşayan Hophop, su kayağı yapmayı öğrendi! Mary Dorkins olayı yerinde incelemeye gitti.*”

Harry gözlerini açtı. Eğer su kayağı yapan muhabbet kuşlarına gelmişlerse, dinlemeye değer bir şey kalmamış demektir. Dikkatle dönüp yüzüstü yattı, sonra da dizleriyle dirseklerinin üstünde yükselip pencerenin altından sürünerek çıkmaya hazırlandı.

Ancak beş santim kadar gitmişti ki, arka arkaya büyük bir hızla birkaç şey birden oldu.

Gürültülü, etrafta yankılanan bir *şak* sesi, uykulu sessizliği silah sesi gibi yardı; bir kedi, park etmiş bir arabanın altından ok gibi fırlayıp gözden kayboldu; Dursley’lerin oturma odasından bir çığlık, böğürerek edilmiş bir küfür ve kırılan porselen sesi geldi. Sanki beklediği sinyal buymuş gibi, Harry zıplayıp ayağa kalktı, kılıcını kınından çıkarırmış gibi kot pantolonunun belinden ince tahta bir ası çıkardı – ama daha tam doğrulamadan, başının tepesi Dursley’lerin açık penceresine çarptı. Çıkan *küt* sesi, Petunia Teyze’nin daha da büyük bir çığlık atmasına yol açtı.

Harry’ye başı ortadan ikiye ayrılmış gibi geldi. Gözlerinden yaşlar akararak olduğu yerde sallandı, sesin kaynağını saptamak için dikkatini sokak üzerinde odaklamaya çalıştı,

ama daha o sendeleyerek doğrulurken, açık pencereden iki koca mor el uzanıp boğazına yapıştı.

“*Kaldır – onu – ortadan!*” diye hırladı Vernon Enişte, Harry’nin kulağına. “*Hemen! Kimseler – görmeden!*”

“Çek – ellerini!” dedi Harry, güçlkle soluyarak. Birkaç saniye boğuştu. Harry sol eliyle eniştesinin sosis misali parmaklarını boğazından çekmeye çalışırken, sağ eliyle de, havaya kaldırdığı esasını sıkı sıkı tutuyordu. Başının tepesindeki acı tam da berbat bir zonklamaya dönüşürken, Vernon Enişte ciyakladı ve sanki elektrik çarpmış gibi Harry’yi serbest bıraktı. Anlaşılan yeğeninden yükselen görünmez bir güç, onu tutmasını imkânsız hale getirmişti.

Harry soluk soluğa ortanca öbeğine doğru düştü, doğruldu ve etrafa baktı. Gürültülü şaklamayı çıkaran her neyse ondan eser yoktu, ama yakınlardaki birtakım pencerelerden çeşitli yüzler onları gözetliyordu. Harry esasını çabucak kot pantolonunun içine soktu ve masum bir ifade takınmaya çalıştı.

Vernon Enişte, sokağın karşısında, tül perdelerinin ardından gözlerinden ateş saçarak bakan Bayan Yedi Numara’ya el sallayarak, “Nefis bir akşam!” diye haykırdı. “Az önceki egzoz patlamasını duydunuz mu? Petunia’nın da, benim de yüreğimiz ağızımıza geldi!”

Vernon Enişte, meraklı komşuların hepsi pencerelerinden çekilinceye kadar korkunç, manyakça bir şekilde sınıtırmayı sürdürdü. Sonra o sınıtırmayı öfkeyle gerilmiş bir yüz ifadesine bıraktı ve eniştesi Harry’ye yanına gelmesini işaret etti.

Harry birkaç adım yaklaştı, ama ellerin ona erişip boğabileceği mesafenin dışında durmaya özen gösterdi.

Vernon Enişte hiddetle titreyen kurbaga

HARRY POTTER VE ZÜMRÜDÜANKA YOLDAŞLIĞI

sesi gibi bir sesle, “Ne *halt* etmeye yaptın bunu, çocuk?” diye sordu.

Harry sakın sakın, “Neyi ne *halt* etmeye yaptım?” dedi. Bu arada, o şaklamayı çıkararak kişiyi görme umuduyla, sokağın sağını solunu kollamayı da sürdürüyordu.

“Start tabancası gibi bir ses çıkarmayı, hem de tam bizim –”

Harry kararlı bir edayla, “O sesi ben çıkarmadım,” dedi.

Petunia Teyze'nin ince, at gibi suratı da Vernon Enişte'nin geniş, mor suratının yanında belirmişti. Dahası onun rengi de mora dönmüştü.

“Niye pencereimizin altında sinsi sinsi duruyordun?”

“Evet – evet, tam üstüne bastın, Petunia! Pencereimizin altında ne yapıyordun, çocuk?”

Harry kadere rıza göstermiş bir sesle, “Haberleri dinliyordum,” dedi.

Teyzesiyle eniştesi birbirlerine öfkeli bakışlar attılar.

“Haberleri dinlemek, ha! *Yine mi?*”

“Eh, ne de olsa her gün değişiyor,” dedi Harry.

“Bana kurnazlık taslama, çocuk! Asıl niyetin ne, bilmek istiyorum – hem bu *haberleri dinleme* martavallıyla kafamı ütülemekten de vazgeç! Çok iyi biliyorsun ki, *senin gibiler* –”

“Aman, Vernon!” diye fısıldadı Petunia Teyze. Bunun üzerine Vernon Enişte sesini öyle alçalttı ki, Harry onu duymakta zorlanmaya başladı. “– *senin gibiler* asla bizim haberlerimize çıkmaz!”

“Siz bu kadar bilirsiniz işte,” dedi Harry.

Dursley'ler, faltaşı gibi açık gözlerle birkaç saniye ona baktılar, sonra Petunia Teyze, “Sen pis, küçük bir yalancısın,” dedi. “Peki ya bütün o –” o da sesini alçalttı, Harry daha sonraki kelimeyi ancak onun dudaklarını okuyarak çıkarabildi, “– *baykuşlar* ne yapıyor, sana haber getirmiyorlar madem?”

Vernon Enişte, muzaffer bir fısıltıyla, “Aha!” dedi. “Hadi bakalım, buna da cevap bul, çocuk! Bütün haberleri o mikrop yuvası kuşlardan aldığını bilmiyoruz sanki!”

Harry bir an duraksadı. Bu sefer gerçeği söylemek ona sahiden de bir şeylere mal olacaktı, her ne kadar teyzesiyle eniştesi bunu itiraf ederken kendini ne kadar kötü hissettiğini hayatta anlayamasalar bile.

“Baykuşlar...” dedi duygusuz bir sesle, “bana haber getirmiyor.”

“İnanmıyorum,” diye cevap verdi Petunia Teyze hemen.

Vernon Enişte, üstüne basa basa, “Ben de,” dedi.

Petunia Teyze, “Bir işler çevirdiğinin farkındayız,” dedi.

“Aptal değiliz herhalde,” dedi Vernon Enişte.

Bir anda tepesinin taşı atan Harry, “Bak işte bu yeni haber,” dedi ve daha Dursley’ler onu çağırmadan olduğu yerde döndü, evin önündeki çimenliği geçti, alçak duvarın üstünden atladı ve sokaktan yukarı doğru yürümeye başladı.

Artık başı dertteydi, bunu biliyordu. Daha sonra teyzesiyle eniştesinin karşısına çıkıp bu kabalığının bedelini ödeyecekti. Ama şu anda pek de aldırılmıyordu, kafasında çok daha acil konular vardı.

Harry şaklamanın, Cisimlenen ya da Buharlaşan biri tarafından çıkartıldığından emindi. Ev cini Dobby de durduk yerde havaya karışıp giderken tam aynı sesi çıkarırdı çünkü. Dobby’nin Privet Drive’da olması mümkün müydü? Dobby şu anda onu takip ediyor olabilir

miydi? Bu aklına gelince hemen olduğu yerde dönüp geriye, Privet Drive’a baktı, ama görüldüğü kadarıyla sokak tamamen ıssızdı. Harry de Dobby’nin görünmez hale gelmeyi bilmediğinden emindi.

Nereye gittiğinin pek de farkında olmadan yürüdü, son zamanlarda bu sokaklarda öyle çok taban tepmişti ki, ayakları onu kendiliğinden en çok dolaştığı yerlere götürüyordu. Birkaç adımda bir dönüp arkasına bakıyordu. Petunia Teyze’nin can çekişen begonyalarının arasında yatarken yakınlarında bir yerde sihirli biri vardı, emindi bundan. Peki, niye kendisiyle konuşmamıştı, niye temas kurmamıştı, hem niye şimdi saklanıyordu?

Derken, tam hayal kırıklığı duygusu doruğa ulaştığında, güveni sarsılmaya başladı.

Belki de duyduğu sihirli bir ses değildi. Belki ait olduğu dünyadan en ufak bir temas işareti bile büyük bir hevesle beklediğinden, tamamen sıradan gürültüleri fazla büyütüyordu. Bunun, bir komşunun evinde kırılan bir şeyin çıkardığı ses olmadığından *emin* miydi?

Harry’nin içi fena halde burkuldu ve daha neye uğradığını anlamadan, yaz boyunca ba-

şına bela olmuş umutsuzluk duygusu onu yeniden baştan aşağı sardı.

Ertesi sabah çalar saatle beşte uyanacaktı ki, *Gelecek Postası*'nı getiren baykuşa para verebilsin – ama onu almaya devam etmeye değer miydi acaba? Harry bugünlerde birinci sayfaya şöyle bir bakıyor, sonra da gazeteyi bir kenara atıveriyordu; gazetenin başındaki budalalar Voldemort'un geri döndüğünü nihayet anladıklarında, bu haber manşetlere çıkardı nasılsa. Harry'nin ilgilendiği tek haber de buydu.

Şansı varsa eğer, en iyi arkadaşları Ron ve Hermione'den mektup getiren baykuşlar da gelirdi ama, onların mektuplarının kendisine haber getireceği yolundaki umutları çoktan yıkılmıştı.

Şu şey hakkında, ne olduğunu bilirsin, fazla bir şey söyleyemeyiz tabii... Mektuplarımız başkalarının eline geçerse diye önemli hiçbir şey söylememiz tembih edildi... Hayli meşgulüz, ama burada sana ayrıntı veremem... Epeyce bir şeyler oluyor da, artık seni görünce hepsini anlatırız...

İyi de, ne zaman göreceklerti onu? Kimse zahmet edip kesin bir tarih bildirmemişti. Hermione, Harry'nin doğum gününde gönderdiği kartın içine, *Seni yakında göreceğimizi umuyorum* diye çiziktirmişti ama, yakında ne kadar yakındı ki? Mektuplarındaki belli belirsiz imalardan anlaşıldığı kadarıyla, Hermione ile Ron aynı yerdeydiler, herhalde Ron'ların evinde. O, Privet Drive'a tıklıp kalmışken, ikisinin Kovuk'ta eğleniyor olmalarının düşüncesine bile dayanamıyordu. Aslında onlara o kadar kızgındı ki, doğum gününde gönderdikleri iki kutu Balyumruk çikolatasını açmadan atmıştı. Ama sonra, Petunia Teyze'nin o gece için hazırladığı pörsümüş salata önüne sürülünce pişman olmuştu, o başka.

Hem Ron'la Hermione neyle meşguldüler

bakalım? Harry'nin kendisi niçin meşgul değildi? Onlardan çok daha fazla şey halletmeyi becerdiğini kanıtlamamış mıydı? Neler yaptığını hepsi de unutmuş muydu yani? Mezarlığa girip Cedric'in katledilmesini seyreden, sonra da o mezar taşına bağlanan ve ölümün eşliğinden dönen hep o değil miydi?

Harry o yaz belki yüzüncü kere kendi kendine *Bunu düşünme* dedi, kararlı bir şekilde. Kâbuslarında mezarlığı ziyaret edip durması yeterince kötüydü zaten, bir de uyanırken kafayı buna takması gerekmiyordu.

Köşeyi dönerek Magnolia Crescent'a girdi; yarı yolda, vaftiz babasını ilk kez gördüğü yerden, bir garajın yanındaki dar yoldan geçti. Hiç değilse Sirius, Harry'nin neler hissettiğini anlıyor gibiydi. Doğru, onun mektupları da dışı dokunur bir haber verme açısından Ron ve Hermione'ninkiler kadar fakirdi ama, hiç değilse eziyet edici imalar yerine ihtiyat ve teselli sözleri içeriyorlardı: *Bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum... Burnunu olur olmaz şeylere sokmazsan her şey yolunda gider... Dikkatli ol, cüretkârlık etme...*

Harry, Magnolia Crescent'ı geçip Magnolia Road'a saparak, karanlıkta kalmaya başlayan oyun parkına doğru giderken, eh, diye düşündü, (genelde) Sirius'un sözünü dinledim. En azından, sandığını süpürgesine bağlayıp tek başına Kovuk'a gitme yönündeki dayanılmaz arzuya direnmişti. Aslında Harry, örnek bir davranış sergilediğini düşünüyordu. Hele bunca zamandır Privet Drive'a tıklılmanın, Lord Voldemort'un neler yaptığını işaret edebilecek bir şeyler duyma umuduyla çiçek tarhlarında saklanmanın onu ne kadar sinirlendirip öfkelendirdiği düşünülecek olursa. Yine de, büyücü hapisanesi Azkaban'da on iki yıl yatmış, kaçmış, hüküm giydiği cinayeti işlemeye

